

Feathers

Direcció: **Omar El Zohairy**

Països: Egipte, Països Baixos, Grècia, França (2021)

Festival de Cinema de la Mediterrània
i del Llevant

Fitxa tècnica

Guió Omar El Zohairy, Ahmed Amer **Fotografia** Kamal Samy **Interpretació** Demyana Nassar, Samy Bassouny, Fady Mina Fawzy **Durada** 112 min **Gènere** Comèdia dramàtica **Llengües** Àrab, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Una família es veu obligada a un període d'autodescobriment després que un mag converteix accidentalment el seu patriarca autoritari en un pollastre durant una festa d'aniversari infantil. (FilmAffinity)

Crítica

15/07/2021 - CANES 2021: Omar El Zohairy s'emporta el Gran Premi a la millor pel·lícula de la Setmana de la Crítica amb aquesta comèdia absurda que transforma un pare adepte del sistema patriarcal en un pollastre

El curtmetratge de 2014 d'Omar El Zohairy *The Aftermath of the Inauguration of the Public Toilet at Kilometer 375* va ser el primer treball egipci que va competir a la Cinéfondation del Festival de Canes. Ara torna a la Croisette amb el seu nou treball, *Feathers*, que desplega tot el seu plomatge en la Setmana de la Crítica. Ha guanyat el Gran Premi Nespresso a la Millor Pel·lícula a la secció paral·lela dedicada als realitzadors que presenten la seva primera o segona pel·lícula.

Feathers és una comèdia absurda i inexpressiva. Comença com si fos un drama social realista, un d'aquests en què el context polsegós i descuidat en què es desenvolupa l'acció i on els personatges són anònims subratlla el fet que la història en qüestió podria tenir lloc en qualsevol moment i en qualsevol lloc, o directament no tenir lloc. Ens imaginem que som a Egipte simplement pel tipus d'àrab utilitzat. La càmera manté la distància i recull les anades i vingudes en una llar on el pare patriarcal busca els elogis per cada cosa que fa i on la dona renta els plats en una petita cambra on hi ha marques a les rajoles. Els personatges els interpreten actors no professionals. El limitat moviment de la càmera i la inexpressiva sensibilitat semblen europeus, a l'estil d'Aki Kaurismäki. La música és optimista i serveix per recordar el treball de Youssef Chahine a *Estación central*. Aquest treball és un gresol d'estils, la qual cosa encaixa perfectament en una obra sobre transformacions. I a partir d'aquest punt es converteix en una comèdia. Seguint els passos de *The Unknown Saint*, d'Alaa Eddine Aljem, i el treball d'Elia Suleiman, queda clar que Canes té predilecció per l'humor inexpressiu àrab.

La monotonía de la vida queda interrompuda quan els progenitors organitzen una festa d'aniversari per al seu fill de quatre anys. La gent balla i es contracta uns quants mags perquè animin l'esdeveniment. Aquests demanen a l'autoritari patriarca que es fiqui en una caixa i, per art de màgia, el converteixen en una gallina blanca. El problema és que són incapaços de tornar-lo a la seva forma original. Hi ha un gest de complicitat a *Master i Margarita* de Mikhaïl Bulgakov en la barreja d'elements sobrenaturals i comèdia negra.

La dona afronta el repte de ser qui porti el pa a casa per primera vegada a la vida. I per si això no fos prou difícil, ha de pagar el lloguer perquè el seu marit no estava al corrent de pagar tots els rebuts. No obstant això el seu gran dubte és com tractar la gallina: està clar que no ho farà com es tracta l'ase a *Al azar de Baltasar*, de Robert Bresson. La dona està decidida a cuidar el seu marit convertit en gallina, fins i tot a donar-li de menjar cereals al llit de matrimoni, i comença a adonar-se que l'animal és més agraït fins i tot que el seu marit.

A mesura que avança, el metratge se centra en el lloc que ocupa la dona en el món laboral i en la societat. Una fàbrica que fins llavors s'havia negat a contractar dones canvia la seva política. L'esposa hi entra molt apocada i amb prou feines parla, però haurà de canviar. El Zohairy narra tot això sense que trontollin l'estructura i el ritme. Les recompenses arriben en forma de moments hilarants per com els personatges aborden les situacions. Si bé no podem cloquejar-ho tot (si se'm permet), queda clar que la visió del director és decididament única en aquest adorable i ben elaborat debut d'un talent a qui seguir la pista, i a més ara guanyador d'un premi a Canes.

Kaleem Aftab – cineuropa.org